

ἀμετάγγιστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. μεταγγιστός <μεταγγίζω.

Ὁ μὴ μεταγγισθεὶς, συνήθως ἐπὶ οἴνου καὶ γάλακτος ἔνθ' ἄν.: Κρασιὰ ἀμετάγγιστα Σαρκεκλ. Ἀμετάγγιστον ἔν' τὸ γάλαν Τραπ.

ἀμεταγύριστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀμεταγύριστος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀμεταγύριστος ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μεταγυριστός <μεταγυρίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν γυρίζει, δὲν ἐπιστρέφει Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. 2) Οὐσ., τόπος, ὅθεν οὐδεὶς ἐπιστρέφει, ὁ ἄδης Μεγίστ.: Ἀμε 'ς τὸν ἀμεταγύριστο! (ἀρὰ) Συνών. ἀγύριστος **A 6 β**, ἀδιάγερτος **2**, ἀμεταδιάγερτος, ἀμήγυρος. Πβ. ἄγειρτος **2**.

ἀμετάδετος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μεταδετός <μεταδένω.

Ὁ μὴ μετατεθεὶς κατὰ τὴν βόσκησιν, ἐπὶ δεδεμένων βοσκημάτων: Ἀφηκες τὴν αἶγα οὐλὴ μέρα ἀμετάδετη.

ἀμεταδιάγερτος ὁ, Κρήτ. ἀμεταγιάερτος Κρήτ. ἀμεταγιάερτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μεταδιαγερτός <μεταδιαγέρνω. Ἐπίθ. οὐσιαστικοποιηθὲν κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. τόπος.

Ἀμεταγύριστος **2**, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Σ' τὸ δόπο τῶν ἀμαρτωλῶ ἐκεῖ θενά σε πάγω
κ' εἰς τὸν ἀμεταγάρτο νά 'χης καημὸ μεγάλο.

ἀμετάδοτος ἐπίθ. ἑνιαχ. — Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. ἀμιτάδουτους Ἰμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀμετάδετος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀμετάδοτος. Ὅτι ἡ λ. παλαιότερα μαρτυρεῖ τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἀμεταδότως.

Ὁ μὴ μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἔνθ' ἄν.: Πέθανι ἀμιτάδουτους Ἰμβρ. Συνών. ἀκοινώνητος **2**, ἀμεταλάβιστος, ἀμετάλαβος, ἀμεταλάβωτος.

ἀμεταλάβιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀμεταλάβητος Ἡπ. Κύπρ. (Γερμασ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀμιτάλαβ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀμιτάλαφ'τους Μακεδ. (Βογατσ.) ἀμεταλάβαστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μεταλαβιστός <μεταλαβίζω. Τὸ ἀμιτάλαβ'τους ἐτονίσθη κατὰ τὰ πολλὰ προπαροξύτονα στερητικὰ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ η. Τὸ ἀμεταλάβαστος ἐκ τοῦ ἀμεταλάβιστος κατὰ τὸ ἀδιάβαστος.

Ἀμετάδοτος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐπῆγε ἀμεταλάβητος (ἐπῆγε=ἀπέθανε) Ἡπ.

ἀμετάλαβος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. μεταλαβαίνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀμετάδοτος, ὁ ἰδ.: Ἐμεινα πολὺν καιρὸ ἀμετάλαβος. Πέθανε - πῆγε ἀμετάλαβος πολλαχ. Ἀμετάλαβον - ν - ἐμόλυνε δὸν - ν - ἄθρωπο (ἐνν. ὁ ἱερεὺς) Σύμ. Πβ. ἀλειτούργητος.

ἀμεταλάβωτος ἐπίθ. Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Λάστ. κ. ἄ.) — Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀμεταλάβωτος Μεγίστ. ἀμεταλάβωτος Πελοπν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μεταλαβωτός <μεταλαβώνω.

Ἀμετάδοτος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Πέθανε ἀμεταλάβωτος Μεγίστ. Ὁ ἀμεταλάβωτος! (ὑβρις πρὸς ὀρεσίβιον, συνήθως ποιμένα οὐδέποτε ἐκκλησιαζόμενον) Γορτυν.

ἀμετάλλαχτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀμετάλλακτος.

Ὁ μὴ μεταλλαγεὶς, ὁ μὴ ἀνταλλαγεὶς ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἄφηκε φουστάνι σήμερ' ἀμετάλλαχτο (ἐνεδύθη διαδοχικῶς ὅλα τὰ φουστάνια) Ἀπύρανθ. Δὲν ἤφηκεν ἀμετάλλαχτη νῆα (ἠγάπησε διαδοχικῶς πάσας τὰς νέας) αὐτόθ.

ἀμετάνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμετάνιος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μετανιστός <μετανίζω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει μετανοίας, ἦτοι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἢ γονυκλισίας, ὁ μὴ προσευχόμενος.

ἀμετανόητος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. ἀμετανόητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀμετανόητος Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμετανόητος.

1) Ὁ μὴ μεταμελούμενος, ὁ μὴ μετανοῶν διὰ τὰ σφάλματά του, συνήθως ὑπὸ θρησκευτικῇ ἐννοίᾳ, ἀμεταμέλητος ἔνθ' ἄν.: Ἀμετανόητος ἐπέθανεν Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. ἀμετάνοιωτος **1**. 2) Ὁ ἔχων ἀμετάτρεπτον γνώμην, ἀμετάπειστος Πελοπν. (Λακων.): Τί ἀμετανόητη πλάσι εἶναι αὐτή! Συνών. ἀβάγιστος **2**, ἀγύριστος **B 1**, μονόκορδος.

ἀμετάνοιωτα ἐπίρρ. Κωνπλ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμετάνοιωτος.

Χωρὶς νὰ ἔχη μετανοήσει τις, νὰ ἔχη μεταβάλει γνώμην, ἀμεταμελήτως ἔνθ' ἄν.: Νὰ τοὺς χαιρούμαστε, στερεωμένες οἱ δουλειές μας, ἀμετάνοιωτα! (εὐχὴ κατὰ τοὺς ἀρραβῶνας) Νίσυρ.

ἀμετάνοιωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀμιτάνοιουτους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μετανοιωτός <μετανοιώνω.

1) Ὁ μὴ μεταμελούμενος, ἀμετανόητος, ἀμεταμέλητος. Συνών. ἀμετανόητος **1**. 2) Ὁ μὴ μεταβάλλον γνώμην ἄγν. τόπ.: Τόσα τοῦ εἶπα, αὐτὸς ἔμεινε ἀμετάνοιωτος!

ἀμετασάλευτα ἐπίρρ. Λεξ. Δεὲκ

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμετασάλευτος.

Χωρὶς νὰ ἔχη μεταβάλει θέσιν, χωρὶς νὰ ἔχη μετακινήθῃ.

ἀμετασάλευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμετασάλευτος.

Ὁ μὴ μεταβάλλον θέσιν, ὁ μὴ μετακινούμενος, ἀμετακίνητος. Συνών. ἀμετασάλωτος.

